

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína, soudkyň Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou, se sídlem Karlovo nám. 287/18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2025, č. j. 36 Az 9/2025-32,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

Odůvodnění:

[1] Včasnou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2025, č. j. OAM-1688/ZA-ZA11-ZA21-2024. Žalovaný tímto rozhodnutím rozhodl o nepřipustnosti žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) tohoto zákona.

[2] Stěžovatel v kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku. V návrhu nejprve poukázal na znění § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze ve spojení s § 107 téhož zákona kasační stížnosti přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Stěžovatel měl za to, že jsou v jeho případě dány podmínky pro vyhovění návrhu. Vážnou újmu spojenou s účinky rozhodnutí žalovaného spatřoval v nutnosti opustit na předem neurčenou dobu Českou republiku, kde podle svých slov vede soukromý život. Ten je pod ochranou článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Důsledky rozhodnutí žalovaného by rovněž mohly vyústit v porušení principu *non-refoulement*. Stěžovatel poukázal také na požadavek judikatury, aby

při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku byla zkoumána také sama intenzita případného narušení veřejného zájmu.

[3] Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřil nesouhlasně. Podmínky pro jeho přiznání upravené v ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. podle něj nejsou v daném případě splněny. Návrh musí být dostatečně individualizován a musí být podložen konkrétními důkazy, z nichž může být újma hrozící stěžovateli zjištěna. Taková újma musí přitom být reálná a závažná. Návrh stěžovatele však podle názoru žalovaného těmito požadavkům nevyhovuje.

[4] Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 73 odst. 2 s. ř. s. představuje první podmínku pro přiznání odkladného účinku existence nepoměrně větší újmy, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Druhou podmínkou pak je, že přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Obě tyto podmínky přitom musí být splněny současně, neboť institut odkladného účinku má mimořádnou povahu. Samo podání kasační stížnosti totiž bez dalšího odkladný účinek nepůsobí (srov. § 107 s. ř. s.) a jeho přiznání připadá v úvahu pouze v ojedinělých případech vyjádřených v § 73 odst. 2 s. ř. s. Odložit účinky kasační stížnosti napadeného rozhodnutí krajského soudu lze proto pouze výjimečně, pokud újma, která stěžovateli hrozí, je reálná, není vzhledem k jeho poměrům bagatelní, je významná a její vznik je v příčinné souvislosti s výkonem či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí žalovaného (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 2 As 60/2008-103).

[5] Řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku je stejně jako řízení o kasační stížnosti ovládáno zásadou dispoziční. To znamená, že soud je při posuzování důvodnosti návrhu oprávněn vycházet pouze z důvodů, které účastník uvede ve svém návrhu. Není jeho úkolem a nemá ani oprávnění dohledávat či domýšlet za účastníka konkrétní okolnosti a důvody, které by měly svědčit jeho návrhu na přiznání odkladného účinku. Stěžovatel proto musí v prvé řadě dostatečně podrobně uvést, v čem nepoměrně větší újma, která právě jemu hrozí, spočívá, jaký je její rozsah, z jakých konkrétních okolností vyvozuje, že tato hrozba je reálná a nikoli hypotetická. Na podporu svých tvrzení pak musí navrhnout provedení odpovídajících důkazů (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32).

[6] K posouzení návrhu stěžovatele je třeba poznamenat, že přiznáním odkladného účinku dočasně pomíjí účinky rozhodnutí krajského soudu, přičemž v případě zamítnutí žaloby krajským soudem nesměruje návrh na přiznání odkladného účinku primárně proti rozhodnutí krajského soudu, ale hlavně proti rozhodnutí správního orgánu napadenému žalobou (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer 2019, dostupné v systému ASPI, k § 73 odst. 2).

[7] Nejvyšší správní soud v daném případě nemohl přehlédnout, že stěžovatel ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti popsal vážnou újmu, která mu má hrozit, toliko jako povinnost opustit území České republiky s tím, že zde vede soukromý život. Nikterak ovšem neupřesnil, jaké má zde sociální vazby, má-li zaměstnání a neuvedl

pokračování

ani žádné jiné bližší informace, které by tvrzenou újmu konkrétně opodstatňovaly. Svá tvrzení současně nijak neosvědčil. Již tato skutečnost brání posouzení, jaká újma stěžovateli skutečně hrozí a v jakém poměru stojí tato újma k újmě ostatních osob v případě přiznání odkladného účinku, resp. k potenciálnímu rozporu přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem.

[8] Lze uzavřít, že stěžovatel nesplnil v daném případě svou procesní povinnost tvrdit a osvědčit okolnosti významné pro přiznání odkladného účinku. Vzhledem k tomu Nejvyšší správní soud jeho návrhu nevyhověl. Návrh stěžovatele proto zamítl a kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal. Tím zdejší soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení NSS ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. prosince 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu